

- XII. The *dayli*-group (Oghuz): Turkmen literary language), Trukhmen, Khorasani, Khwarezm-Oghuz dialects of Uzbek, Azeri or Azerbaijani (literary language), the Kashkay, Eynallu, Kerkuk and Erbil dialects, Turkish or Turkish of Turkey (literary language), Gagauz (literary language).

ИВАН ДОБРЪЕ
ЗЛАТНОТО СЪКРОВИЩЕ НА БЪЛГАРСКИТЕ ХАНОВЕ
ОТ АТИА ДО СИМЕОН

Впрочем тъкмо във връзка с тур. *dilmaç*, от което очевидно-безспорно и на всичко отгоре е образувано и тур. *фми Dilmaç*, но така също и напълно в разрез с фонетичните закони на съвременния турски език и обликът на *фми Tilmaç* [TV], този път наистина е доста позатруднен небезизвестният ученик на проф. Д. Немет – турският езиковед, изселникът от Видин проф. Х. Ерен, който след като приема, че коренът е “Türkçe *tl-*”, не може обаче никак да уйдурдиса словообразователния суфикс *-maç*, вероятно защото в главата му много силно пулсира например хубавата българска дума *буламач*, а той доста време преди унгарския, още от детските си години, много добре знае и владее българския език, затова вместо да сложи едно “Proto-Bulgarca” и по този начин да си освежи и детските спомени от Синия бял Дунав, той се задоволява и се отказва да мисли по-нататък с едно “мъдро-многозначително” “Предизвиква размисли дали...”, с което само за пореден път затвърждава нашето убеждение, че и в конкретния случай той не познава в необходимата и достатъчна за едно научно изследване, степен тюркските езици по принцип и турския език в частност, и след което в един сравнително подробен преглед на проблема ни дава възможност да се полюбуваме на това как всички без изключение светила на световната тюркология си скубят брадите, сиреч дискутират не около “турската” - Türkçe, както много неточно си позволява да се изкаже Х. Ерен, а именно и единствено около прабългарската дума, като тук, разбира се, с особен блясък сияе току-що споменатият унгарски професор с прабългарско лично име, който къде послъгва, къде премълчава, къде просто и той не познава тюркските езици, но все ги докарва нещата я до куманския, я до печенежския език, само не и до прабългарския, за което, както се посочи малко по-горе, той си има специални причини, и така безкрай [Eren, 113-114].